

Gf.IV.30.489/2014/7.

A Debreceni Ítéltábla a Nemzeti Adó- és Vámhivatal Hajdú-Bihar Megyei Adóigazgatósága (CÍME., ügyintéző: dr. Tóth Gyöngyi jogtanácsos) által képviselt FELPERES NEVE (FELPERES CÍME) felperesnek -, a Kiss Ügyvédi Iroda (CÍME, ügyintéző: ifj. dr. Kiss István ügyvéd) és dr. Pénzes Gergely ügyvéd (CÍME.) által képviselt ALPERES NEVE (ALPERES CÍME.) alperes ellen vezető tisztségviselő felelősségének megállapítása iránt indított perében a Debreceni Törvényszék 2014. április 22. napján meghozott 9.G.40.076/2013/11. számú ítélete ellen az alperes részéről 12. sorszámon előterjesztett és a másodfokú eljárásban 3. sorszámon kiegészített fellebbezés folytán indult másodfokú eljárásban - a 2014. december 3. napján megtartott nyilvános fellebbezési tárgyalás alapján - meghozta és 2014. december 17. napján kihirdette a következő

í t é l e t e t:

Az ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét részben és akként változtatja meg, hogy az alperes a felperes 157 644 483 (Egyszázötvenhétmillió-hatszáznegyvennégyezer-négyszáznyolcvanhárom) Ft összegű hitelezői követelésének a kielégítését hiúsította meg, egyebekben az ítéletet helybenhagyja.

Kötelezi az alperest, hogy 15 napon belül fizessen meg a felperesnek 50 000 (Ötvenezer) Ft másodfokú perköltséget.

Kötelezi az alperest, hogy fizessen meg az államnak - az állami adóhatóság által megjelölt módon, határidőn belül, és számlára - 48 000 Ft feljegyzett fellebbezési illetéket.

Ez ellen az ítélet ellen nincs helye fellebbezésnek.

I n d o k o l á s

Az elsőfokú bíróság a 11. sorszámu ítéletében megállapította, hogy az alperes mint a **KFT NEVE**. (a továbbiakban: adós) vezető tisztségviselője ügyvezetési feladatait a fizetéseképtelenséggel fenyegető helyzet bekövetkeztét követően nem a hitelezői érdekek elsődlegessége alapján látta el és ezáltal a felperes 158 744 922 Ft összegű hitelezői követelésének a kielégítését meghiúsította. Az alperest a felperes kielégítetlen hitelezői követelése és perköltsége, valamint a feljegyzett illeték megfizetésére is kötelezte.

A megállapított és a fellebbezési eljárásban is irányadó tényállás szerint a cégjegyzékbe 2008. október 17. napján bejegyzett adósnak a 2012. május 30. napján közzétett

felszámolási eljárása megindításáig az alperes volt az önálló cégjegyzési joggal rendelkező vezető tisztségviselője.

A felperes az adós hitelezője, akinek a felszámoló 158 719 922 Ft összegű hitelezői igényét igazolta vissza. A Debreceni Törvényszék .../13. számú, 2013. július 31. napján jogerőre emelkedett végzésével a cég felszámolását a peres eljárás alatt befejezte, a gazdálkodó szervezetet megszüntette és elrendelte a végzés Céglőnyben való közzétételét. A felszámolási eljárás befejezésére „A csődeljárásról és felszámolási eljárásról” szóló 1991. évi XLIX. törvény (a továbbiakban: Cstv.) 63/B. §-a alapján, az egyszerűsített felszámolási eljárás szabályai szerint került sor. Az alperes a felszámolási eljárás során ugyanis a Cstv. 31. §-ában foglalt kötelezettségeit nem teljesítette, nem adta át a felszámolónak az adós iratanyagát és a vagyonát, ezért a felszámolási eljárás nem volt lefolytatható az általános szabályok szerint.

A felperes a kereseti kérelmében a Cstv. 33/A. §-ának (1) bekezdése alapján annak megállapítását kérte, hogy az alperes mint az adós vezető tisztségviselője a fizetésektelenséggel fenyegető helyzet bekövetkeztét követően ügyvezetési feladatait nem a hitelezői érdekek elsődlegessége alapján látta el és ezáltal az ő teljes követelésének a kielégítését megghiúsította. Azt is kérte, hogy a bíróság az alperest a teljes hitelezői követelése (158 744 922 Ft) valamint a perköltsége megfizetésére kötelezze. A fizetésektelenséggel fenyegető helyzet kezdő időpontját 2009. június 12. napján határozta meg, míg a bizonyítási kötelezettség körében a Cstv. 33/A. §-a (3) bekezdésének második fordulatában szabályozott, a hitelezői érdekek sérelmének vélelmére hivatkozott, mivel az alperes 2011. évre vonatkozóan nem tett eleget az éves beszámoló letétbe helyezési és közzétételi kötelezettségének, valamint a tevékenységet záró mérleget sem készítette el és adta át a felszámolónak.

Az alperes a kereset elutasítását és a felperes perköltségében való marasztalását kérte. Azt nem vitatta, hogy a 2011. évi éves beszámoló letétbe helyezési kötelezettségének nem tett eleget, illetve nem készítette el a tevékenységet záró beszámolót. Állította azonban, hogy e mulasztása a felperes magatartása miatt következett be, mivel lefoglalták az iratokat az adóhatósági vizsgálat miatt. A felperes hitelezői igénye is amiatt keletkezett, mert a felperes az adós adószámát úgy függesztette fel, hogy arról ő nem szerzett tudomást, így az áfa visszaigénylési joga is emiatt szűnt meg.

Az elsőfokú bíróság a keresetnek helyt adó döntését azzal indokolta, hogy a felperes a Pp. 164. §-ának (1) bekezdése szerinti bizonyítási kötelezettségének eleget tett, hogy az adós fizetésektelenséggel fenyegető helyzete már 2009. június 12. napján fennállt. Megállapította, hogy a Cstv. 33/A. §-ának (3) bekezdése szerinti vélelemmel szemben - amely a vezető tisztségviselő felelősségének valamennyi tényállási elemére kiterjed - az alperest terhelte a jogellenesség, a felróhatóság és az összecszerűség vonatkozásában is a felelőssége alóli kimentés bizonyítási kötelezettsége, amelynek a felajánlott bizonyítási indítványokkal nem tudott eleget tenni, figyelemmel a felperes által csatolt okiratok tartalmára is. A felperes bizonyította, hogy 158 744 922 Ft hitelezői igényét a felszámoló visszaigazolta, ezért az elsőfokú bíróság a Cstv. 33/A. §-ának (1) bekezdése alapján megállapította az alperes felelősségét és a Cstv. 33/A. §-ának (7) bekezdése szerint

rendelkezett a marasztalásáról is. Kiemelte, hogy az adós felszámolása a per alatt az egyszerűsített felszámolási eljárás szabályai alapján befejeződött, a hitelezők vagyon hiányában nem nyertek kielégítést, ezért találta a felperesnek a marasztalásra irányuló kereseti kérelmét is megalapozottnak.

Ez ellen az ítélet ellen az alperes fellebbezett, melyben elsődlegesen a sérelmezett határozat megváltoztatását és a felperes keresetének az elutasítását, továbbá a perköltségének a megfizetésére kötelezését, míg másodlagosan az elsőfokú ítélet hatályon kívül helyezését és az elsőfokú bíróságnak a per újabb tárgyalására és újabb határozat meghozatalára utasítását kérte. Kifogásolta az elsőfokú ítéletnek azt a megállapítását, hogy vezető tisztségviselőként nem a hitelezői érdekek védelmében járt el. Állította, hogy az adós mindvégig rendeltetésszerűen folytatta a gazdasági tevékenységét, a felperes hitelezői igénye - az adós adótartozása - kizárólag azért keletkezett, mert nem volt ismerete arról, hogy a felperes felfüggesztette az adószámát, amely tényről jogszabálysértően nem is értesítették. Ez a körülmény vezetett az adós fizetéseképtelenségének megállapításához.

Hivatkozott arra is, hogy a felperes nem bizonyította sem az adós vagyoncsökkenését, sem a hitelezői követelése kielégítésének a teljes mértékben történő meghiúsítását, holott az a felelőssége megállapításához szükséges lett volna. Álláspontja szerint ugyanis a vélelem nem terjed ki a megjelölt felelősségi elemekre, ezért a felperesnek bizonyítania kellett volna az összecsúszást és az okozati összefüggést is.

Sérelmezte, hogy az elsőfokú bíróság nem tulajdonított jelentőséget annak a hivatkozásának, hogy az iratokat rajta kívül álló ok miatt (nem rosszhiszeműen vagy szándékosan) nem adta át a felszámolónak, azok lefoglalása miatt. Ezért nem jutottak el hozzá a cég könyvelési és egyéb iratai sem, és ez akadályozta a Cstv. 31. §-ának (1) bekezdése szerinti kötelezettségei teljesítésében. Állítása szerint a Cstv. 33/A. §-ának (7) bekezdése jelen ügyben pedig nem alkalmazható a visszamenőleges hatály tilalma folytán, mivel az adós törlésére 2013. július 31-én került sor, a jogszabály módosítás pedig 2014. március 15. napjával lépett hatályba, ezért marasztalásának nem volt helye.

A felperes a fellebbezési ellenkérelmében - tartalma szerint - az elsőfokú ítélet helybenhagyását kérte annak helyes indokaira tekintettel.

Az ítélet a .../6. számú, a 2014. december 3. napján megtartott tárgyaláson kihirdetett végzésével az alperes marasztalására irányuló kereset tekintetében a pert megszüntette és az elsőfokú bíróság ítéletét 350 000 Ft perköltségre és 1 500 000 Ft illetékre is kiterjedően - hatályon kívül helyezte a Pp. 157. §-ának (1) bekezdése alapján, utalással a Pp. 130. §-a (1) bekezdésének h) pontjára. A felperes ugyanis a Cstv. 33/A. §-ának (6) bekezdése értelmében a megállapítás iránti perben marasztalást még nem kérhetett, és a 2013. évi CCLII. törvény 91. §-ának (8) bekezdésével módosított Cstv. 33/A. §-ának (7) bekezdése alapján - bár ezt a rendelkezést a folyamatban lévő ügyekben is alkalmazni kell - sem kerülhetett sor az alperes marasztalására, mivel az adós felszámolási eljárásában közbenső mérleg jóváhagyása nem történt.

Erre tekintettel az alperes fellebbezését érdemben kizárólag a felelősségének a megállapítása körében vizsgálta és túlnyomórészt megalapozatlannak találta.

Az ítéletábra mindenekelőtt az elsőfokú bíróság által megállapított tényállást kiegészíti azzal, hogy az adós 2011. augusztus 9. napján közzétett, 2009. december 31-i mérlegforduló napra elkészített éves beszámolójának adatai szerint az 1 000 000 Ft jegyzett tőkéjéhez képest a saját tőkéje 1 986 000 Ft, a pénzeszközei összege 2 821 000 Ft, míg a kötelezettségei mértéke 1 895 000 Ft volt. Az adósnak a felperes felé fennálló adótartozásának a mértéke ebben az időpontban 632 582 Ft volt, amelynek a megfizetésére elegendő pénzeszközzel rendelkezett.

A 2011. július 7. napján közzétett, 2010. december 31-i mérlegforduló napra elkészített éves beszámolója szerint a saját tőke 3 579 000 Ft, a pénzeszköze 11 859 000 Ft, míg a kötelezettsége 9 439 000 Ft volt. 2010. december 31. napján a felperes felé 1 100 439 Ft összegű lejárt adótartozása állt fenn az adósnak.

Az adós felszámolási eljárásában a felperesen kívül az **NYRT NEVE**. 279 119 Ft összegű hitelezői követelését vette a felszámoló nyilvántartásba.

Az így kiegészített tényállás alapján pedig az alperes fellebbezése a vezető tisztségviselői felelősségének a megállapítása tekintetében túlnyomó részt megalapozatlan.

Az ítéletábrának - az alperes fellebbezése miatt - elsődlegesen abban a kérdésben kellett állást foglalnia, hogy a bizonyítás körében a Cstv. 33/A. §-ának (3) bekezdésében meghatározott vélelem mire terjed ki.

Azt ugyanis, hogy a felszámolás kezdő időpontjáig „A számvitelről” szóló 2000. évi C. törvény 153. §-a és a 225/2000. (XII.19.) Korm. rendelet 3. §-a alapján a 2011. évi éves beszámoló, letétbe helyezési és közzétételi kötelezettsége, valamint a tevékenységet lezáró beszámoló elkészítése őt terhelte volna - az alperes nem vitatta.

Az ítéletábra megállapítása szerint az alperes fellebbezésében megjelölt vélelem szűkített értelmezésére - ellenbizonyítás hiányában - nincs lehetőség. A vélelem a Pp. 3. §-ának (5) bekezdésében foglalt rendelkezések alapján - a bizonyítás alóli mentesítés sajátos jogalkotói megoldása. A vélelem azt jelenti, hogy a bizonyítandó tényállás körén kívül eső tény bizonyítása esetén valamely meghatározott releváns tényt kell - az ellenkező bizonyításáig - valónak elfogadni. A Cstv. 33/A. §-ának (3) bekezdésében meghatározott vélelem mint törvényes vélelem a Cstv. 33/A. §-ának (1) bekezdésében meghatározott, a hitelezői érdekek sérelméhez kapcsolódó tényállási elemekre terjed ki. A jogalkotónak e speciális „bizonyítási szabály” megalkotásával ugyanis az volt a célja, hogy a vezető tisztségviselő visszaélésszerű magatartására vezethető okok miatti vagyontalanság esetére azért mondja ki, mert a felelősség megállapításához szükséges feltételeket a felperes - az alperes által a Cstv. 31. §-a szerinti kötelezettség teljesítésének az elmulasztása miatt - nem tudná bizonyítani. Ellenkező esetben ugyanis a vezető tisztségviselők érdekében állna a mulasztásban megnyilvánuló jogszabálysértő magatartás. Ezt a jogértelmezést támasztja alá az is, hogy a jogalkotó a vélelmet a kimentésre vonatkozó szabályoknál helyezte el a Cstv. 33/A. §-ának (3) bekezdésében. (A Civilisztikai kollégiumvezetők 2012. október 18-19. napján tartott Országos Tanácskozása is hasonlóan foglalt állást abban a kérdésben,

hogy a vélelem mely tényállási elemekre terjed ki (Kúriai Döntések 2013. januári száma.) Ezért - abban az esetben, ha a rendelkezésre álló adatok ezzel ellentétes tények megállapítására nem alkalmasak - a vélelem a felelősség valamennyi tényállási elemére kiterjed azzal, hogy a vélelem csak attól az időponttól kezdődően állhat fenn, amelytől a vélelem alapjául szolgáló ok megvalósult.

Az ítélet tábla az Igazságügyi Minisztérium Céginformációs és Elektronikus Cégeljárásban Közreműködő Szolgálatát által működtetett nyilvános e-beszámoló adatai alapján megállapította, hogy 2008-2010. év között az alperes az éves beszámoló letétbe helyezési és közzétételi kötelezettségének eleget tett, ezért a vélelem a felelősség megállapításához szükséges tényállási elemek tekintetében (a fizetése képtelenséggel fenyegető helyzet kezdő időpontja, ezt követően a vezető tisztségviselő magatartásával okozati összefüggésben álló, teljes hitelezői igény kielégítésének a meghíúsítása) 2011. január 1. napjától kezdődően áll fenn. Mivel a felperes a fizetése képtelenséggel fenyegető helyzet kezdő időpontját a vélelem alapján megállapítható időpontot megelőzően, 2009. június 12. napjától kezdődően határozta meg, őt terhelte annak bizonyítása, hogy ekkortól fennállt az adós fizetése képtelenséggel fenyegető helyzete. Ennek bizonyítására azonban a felperes által csatolt, az adós 2009-2010. évi adótartozását igazoló okiratok nem elegendőek. Bár a kialakult bírósági gyakorlat szerint a fizetése képtelenséggel fenyegető helyzet bekövetkezéséhez nincs szükség az adós fizetése képtelenségének bíróság általi megállapítására, mert az a Cstv.-ben megfogalmazott fizetése képtelenségi okok megvalósulását megelőzően bekövetkező állapot, ebből a szempontból az volt a lényeges kérdés, hogy az adós a tartozását az esedékességkor képes volt-e kiegyenlíteni. Ha erre nem volt képes, mert nem volt megfelelő pénzeszköze - vagy megfelelő hitele a tartozás kifizetésére, illetve nem tudott megállapodni a hitelezővel a teljesítés más módjában vagy a teljesítési határidő módosításában - akkor bekövetkezik a fizetése képtelenséggel fenyegető helyzet abban az esetben is, ha az adós egyéb vagyona - a kimutatások szerint - fedezetet nyújtott volna a tartozások kielégítésére (Kúria .../9.).

Az adós 2009-2010. évi beszámolójának az adataiból viszont az állapítható meg, hogy a megjelölt időszakban a fizetése képtelenséggel fenyegető helyzet még nem állt (állhatott) fenn, hiszen az adós megfelelő pénzeszközzel rendelkezett az adótartozásai megfizetésére. Annak, hogy ezt a kötelezettségét ennek ellenére elmulasztotta, más jogkövetkezménye van. [A felperes „Az adózás rendjéről” szóló 2003. évi XCII. törvény (Art.) 24/A. §-a (1) bekezdésének f) pontja alapján az egy éven túli adótartozás miatt függesztette fel az adós adószámát (10/F/1. alatti okirat)]. Mivel a jelen ügyben még alkalmazandó „A gazdasági társaságokról” szóló 2006. évi IV. törvény (Gt.) 30. §-ának (3) bekezdése csak a fizetése képtelenséggel fenyegető helyzet bekövetkeztét követő időszakra írja elő a hitelezői érdekek elsődlegessége szerinti eljárást, az ezt megelőző időszakra a Gt. 30. §-ának (2) bekezdése alapján a gazdasági társaság érdekeinek elsődlegessége előírásai figyelembevételével kellett a vezető tisztségviselőnek (az alperesnek) eljárnia, ezért nem a felperes által megjelölt időponttól kezdődően állapítható meg a fizetése képtelenséggel fenyegető helyzet.

Mindezekre tekintettel a Cstv. 33/A. §-ának (3) bekezdése alapján az alperesnek a vélelemmel szemben azt kellett igazolnia, hogy mint vezető tisztségviselő minden olyan szükséges intézkedést megtett, amellyel az adós gazdasági életből történő jogszerű

kivezetését és a meglévő vagyon megóvását elérhette, annak szem előtt tartásával, hogy az adós hitelezőinek követelése a lehető legnagyobb mértékben kielégítést nyerhessenek. Az erre vonatkozó bizonyítási indítvány előterjesztésére az elsőfokú bíróság az alperest már a per első tárgyalásán felhívta (3. sorszámú jegyzőkönyv 4. oldal), azonban az alperes a vélelemmel szemben őt terhelő bizonyítási kötelezettségének nem tudott eleget tenni. A vezető tisztségviselők ugyanis a megállapítási perben a felelősség alól csak akkor menthetik ki magukat, ha azt bizonyítják, hogy az adott helyzetben az ilyen tisztséget betöltő személytől elvárható valamennyi intézkedést megtették a hitelezői veszteségek elkerülése, csökkentése érdekében, továbbá minden intézkedést megtettek az adós gazdálkodó szervezet legfőbb szerve intézkedésének a kezdeményezése iránt. Az ítélet tábla megállapítása szerint az elsőfokú bíróság megfelelően értékelte az alperes által csatolt okiratokat és hivatkozásokat akként, hogy azok a felelősségét megalapozó vélelem alóli kimentését nem eredményezhetik. Az alperes semmivel nem igazolta, illetve bizonyította, hogy 2011. januárjától az adós rendelkezésére álló pénzeszközét miért nem a felperes felé akkor már régóta fennálló adó tartozás kifizetésére fordította, amely tény alkalmas lett volna az adószám felfüggesztésének a megszüntetésére, ahogyan arra sem tett semmilyen tényállítást, hogy a 2010. december 31-i éves beszámolójában még feltüntetett 13 000 018 Ft összegű forgóeszköznek mi lett a sorsa, hiszen semmilyen vagyoni eszközt a felszámoló részére nem adott át. Önmagában az arra történő hivatkozása pedig, hogy az iratok lefoglalása miatt nem tudott eleget tenni a beszámoló letétbe helyezési illetve közzétételi kötelezettségének, azért nem vehető figyelembe, mert azt sem bizonyította, hogy megkísérelte az szükséges bármilyen irat kiadásának a kérését. Az adós könyvelőjének, **K.J.-nek** a tanúvallomásából pedig az is megállapítható volt, hogy a bevallások elkészítésére azért nem került sor, mert az ahhoz szükséges iratokat az alperestől könyvelőként nem kapta meg (9. sorszámú jegyzőkönyv 4. oldal).

Az alperes sérelmezte a fellebbezésében az elsőfokú bíróság által az alperes mulasztásával, magatartásával összefüggésben megállapított (hitelezői követelés) vagyonsökkenés mértékét is.

Ezzel összefüggésben azt emeli ki az ítélet tábla, hogy a Cstv. 33/A. §-ának (1) bekezdésében a felelősség megállapításának alapjául szolgáló tényállásnál elkülönül a vezető tisztségviselő magatartása folytán a gazdálkodó szervezet vagyonának a csökkenése, illetve a magatartásával okozati összefüggésben álló hitelezői követelések teljes mértékben történő kielégítésének a megghiúsítása (harmadik tényállási elemként a környezeti terhek rendezésének az elmulasztása szerepel).

A felperes a kereseti kérelmét a második fordulatra (a követelése teljes kielégítésének a megghiúsítása) alapította, ezért nem alapos az alperes fellebbezésében a vagyonsökkenéssel kapcsolatos bírósági gyakorlatra történő hivatkozás. A felperes által megjelölt tényállás miatt azt kellett vizsgálni, hogy az alperes magatartásával okozati összefüggésben milyen mértékű hitelezői igény kielégítése hiúsult meg.

Az ítélet tábla azonban az elsőfokú bíróság által megállapított hitelezői igény összegével szemben arra a következtetésre jutott, hogy csak az az összeg vehető figyelembe, amely a vélelem kezdő időpontjában, azaz 2011. január 1. napjától kezdődően hitelezői igényként

keletkezett. Az elsőfokú eljárásban a felperes által 4. sorszámon csatolt folyószámla kivonatból megállapítható, hogy 2010. december 31-én 1 100 439 Ft összegű lejárt adótartozása volt az adósnak, melyet ki tudott volna egyenlíteni, így a fizetéseképtelenséggel fenyegető helyzet nem állt fenn. Ezért az elsőfokú bíróság által megállapított 158 744 922 Ft-ot ezzel az összeggel csökkenteni kellett.

Az ítélet tábla a felperes marasztalására irányuló kereseti kérelem tekintetében a pert megszüntette, ezért a fellebbezésnek az alperest marasztaló rendelkezésével összefüggő részében tett hivatkozásokat nem vizsgálta (nem vizsgálhatta). Az ítélet tábla a 6. sorszámú permegszüntető végzésében döntött a marasztalási kereset elbírálásával összefüggésben felmerült költségek megfizetéséről is, ezért a jelen határozatban csupán a megállapításra irányuló kereseti kérelemmel összefüggő költségek viselésével összefüggő elsőfokú rendelkezésről kellett határoznia.

Mindezekre tekintettel az ítélet tábla az elsőfokú bíróság ítéletét a Pp. 253. §-ának (2) bekezdése alapján részben megváltoztatta és a vélelem alapján megállapítható ki nem elégített hitelezői követelésre állapította meg az alperes felelősségét, míg az ítéletet egyebekben - ideértve a felperes javára járó 150 000 Ft perköltséget is - helyben hagyta.

A fellebbezés a felelősség megállapítása tekintetében túlnyomó részt megalapozatlan volt, ezért az ítélet tábla a Pp. 81. §-ának (1) bekezdése alapján az alperest kötelezte a másodfokú eljárásban felmerült költségek megfizetésére, amelynek összegét a Pp. 79. §-ának (1) bekezdése alapján hivatalból állapította meg a Pp. 67. §-ának (2) bekezdése folytán irányadó „A bírósági eljárásban megállapítható ügyvédi költségekről” szóló 32/2003. (VIII.22.) IM rendelet 3. §-ának (1), valamint az (5) bekezdései figyelembevételével, tekintettel arra is, hogy a Kúria 1/2013. Polgári jogegységi határozata alapján a vezető tisztségviselő felelősségének megállapítása tárgyában indult perek meg nem határozható pertárgy értékűek. Az ítélet tábla a felperesnek járó jogtanácsosi munkadíj összegének a meghatározásánál figyelembe vette az elsőfokú eljárásban kifejtett tevékenységét, a csatolt előkészítői iratai és a tárgyalások számát is, valamint azt a tényt, hogy a fellebbezés elbírálására másodfokon tárgyaláson került sor.

Debrecen, 2014. december 9.

Dr. Drexlerné dr. Karcub Edit sk. a tanács elnöke, Dr. Dzsula Marianna sk. előadó bíró, Dr. Szűcs Lajos sk. bíró

A kiadmány hitelül:

- kiadó -